

Rămâne-mi

Dacă ai trăit într-un mediu dăunător, este foarte probabil să-ți fie extrem de greu să crezi că lumea poate fi un loc blând în care să-ți așterni trăirile. Ajungi să crezi că nu meriți să fii apreciat pentru că nimeni în copilăria ta n-a făcut-o. Ajungi să crezi că existența ta ar trebui să fie una aproape... inexistentă. Ce paradox, nu-i așa? Să existăm inexistent.

Înveți că e nevoie să mergi pe burtă, că e nevoie să te faci mic și nevăzut, că trebuie mereu să fii concis îngroșând rândurile de la marginea societății, aia din care crezi că faci parte. Nu-ți dai voie să visezi, iar dacă o faci, pleci mereu de la premiza că visurile tale nu vor deveni niciodată realitate. Îți setezi țeluri mult prea înalte întocmai pentru a-ți demonstra că nu poți reuși nimic din ce-ți propui. Te înconjori de oameni disfuncționali care-ți hrănesc și întăresc concepțiile pe care ți le-ai format în toată copilăria; „*Nu merit să fiu iubit, nu merit să fiu ocrotit, nu merit să fiu văzut, să fiu ascultat, nu merit să fiu dorit!*”. Renunți la a mai visa pentru că

n-ai fost învățat niciodată să visezi, poate de multe ori când ai încercat să-ți întinzi aripile și-au fost retezate din rădăcini.

E amuzant să te uiți în urmă să observi comportamentele părinților, să-ți dai seama că, cel puțin în cultura noastră, își învață copiii să creadă poate în Dumnezeu, poate în Moș Crăciun, în povești cu prinți și prințese, în creaturi mistice, tot felul de personaje despre a căror existență nu știu mai nimic, dar li se insuflă aceleași povești demult știute, și sigur că la vârste fragede copiii nu sunt capabili să gândească și să distingă binele de rău, realitatea de ficțiune. Și mă-ntreb mereu, de ce e atât de simplu să-i facem pe copii să creadă în orice altceva în afară de ei înșiși? De ce nu putem să-i facem să creadă în magie? Căci există. Adevărata magie există și e înăuntrul fiecăruia dintre noi. Felul în care săruți obrazul unui om drag, mâna de ajutor pe care o întinzi cuiva, bancnota de cinci lei pe care o dai unui om fără adăpost, mâna cu care mângâi un animal, lacrimile pe care le verși, nostalgia, intuiția, iubirea, tristețea, naivitatea, vulnerabilitatea, teama. Toate astea și multe altele înseamnă magie. Cu unele ne naștem, pe altele le dobândim pe parcursul vieții, de unele uităm, pe altele le întâlnim mai des, de unele ajungem să ne fie teamă, cu toate că teama însăși e magie. De multe ori magia cu care ne naștem e precum nisipul dintr-o clepsidră, cu trecerea timpului se scurge. Dispare. Se estompează. Se-ntâmplă asta pentru că ajungem să ne ferim de lucruri magice. Și cred că lucrul de care ajungem să ne ferim cel mai tare e iubirea. La un moment dat, undeva, înăuntrul nostru, conceptul de iubire începe să se transforme dintr-un sentiment pur și gingaș, într-unul

plin de neliniște și durere. Ajungem să credem că iubirea doare. Ne stau exemple-n suflet multele dăți în care am fost răniți din iubire. Și e ciudat. E ciudat cum îi atribuim iubirii altceva decât ceea ce merită. Iubirea nu doare. Iubirea n-a durut niciodată și nu va începe să o facă doar pentru că o reduci la durere. Doare pierderea. Doare respingerea. Doare singurătatea. Doare dezamăgirea. Toate lucrurile astea care rămân în urma ei ne smulg din carne. Ele sunt cele care lasă răni pe care cu greu reușim să le vindecăm, poate pe unele niciodată. Iubirea nu doare. Deseori se întâmplă s-o confundăm cu confortul, cu setea, cu nevoia, ori iubirea poate fi orice, dar nu condiționată. De fiecare dată când s-a întâmplat să fiu întrebat „De ce mă iubești?”, n-am știut niciodată să răspund. Nu pentru că nu iubeam, ci pentru că nu atribuiam iubirii caracteristici pe care n-ar fi trebuit să le aibă. Caracteristicile pot dispărea și odată cu ele va dispărea și iubirea, căci nu mai poți iubi ceva ce nu există.

Nu știm să iubim, ni se întâmplă foarte rar, sau poate niciodată, să iubim cu adevărat un om. Iubim momente, iubim trăsături, iubim bucăți din oameni. Ne iubim doar pe bucăți. Din cauza asta majoritatea relațiilor nu rezistă timpului. Doar că nu e vina timpului, nu e vina greutăților, nu e vina impedimentelor. Iubirea nu înseamnă doar magie și atât. Iubirea înseamnă muncă. Foarte multă muncă. Înseamnă loialitate, devotament, angajament, efort. Cine-și mai dorește să depună efort când trăim într-o lume în care totul e atât de ușor accesibil? Iubirea nu se găsește pe toate gardurile, ceea ce găsim noi poate fi orice, dar mai puțin iubire.

Iubirea nu înseamnă competiție, nu trebuie să mă iubesti mai mult decât te iubesc eu pe tine. Iubirea nu înseamnă condiționare. Nu trebuie să faci nimic ca să te iubesc. Iubirea nu e ceva ce trebuie sau poate fi cântărit, nu e ceva ce trebuie argumentat. „Te iubesc pentru că...” ar trebui să fie înlocuit de „Te iubesc, *chiar dacă...*”. „Chiar dacă” nu înseamnă că putem confunda disconfortul cu durerea. Nu-l putem confunda cu lipsa de respect, cu abuzul, cu minciuna sau manipularea. În mediul acela dăunător pot exista toate astea, comportamente pe care ulterior le identificăm și-n persoanele din jurul nostru. Le identificăm și acceptăm pentru că nu știm că se poate și altfel. Nu ne-a învățat nimeni că se poate mai bine. Nu ne-a învățat nimeni că iubirea nu doare. Nu ne-a învățat nimeni cum să dăm drumul oamenilor care ne fac rău. Să renunțăm la a mai ne ține cu dinții de oamenii care nu știu să ne țină inima-n palme fără s-o strivească. Tristețea e că-n timp ce nu vrem să renunțăm la ei, se-ntâmplă să renunțăm la noi. Avem senzația că renunțarea la oameni sau lucruri care ne fac rău înseamnă că ne pierdem speranța. Și nu vrem să ne pierdem speranța pentru că ne simțim vinovați. Dacă renunțăm prea ușor? Dacă lucrurile se vor schimba? Dacă oamenii vor deveni mai buni? Dacă am renunțat prea devreme? Aș fi putut să mai încerc, să mai rezist...

Nu-ți pierzi speranța atunci când renunți, ci speri la mai bine, ăla e motivul pentru care renunți. Speri că alt lucru te va face să te simți mai bine, îți va oferi satisfacții, speri că un alt om te-ar putea aprecia mai mult, te-ar putea face să zâmbești mai des. Când renunți înseamnă că a lupta mai departe nu poate decât să te facă să pierzi mai mult, înseamnă că a rămâne doare mai tare decât a

pleca, înseamnă că te regăsești pe tine. Te-ntorci la tine și lupți să-ți rămâi și să nu te mai pierzi vreodată. Nu te speria că nu mai ești la fel. Nu vei mai regăsi același tu pe care l-ai pierdut. Și poate ăsta ar trebui să fie un motiv de bucurie. Poate ar fi un motiv de a deschide o sticlă de șampanie și a spune „Am reușit!”.

Versiunea pe care ai lăsat-o în urmă e aia care nu a trecut prin ultimele experiențe marcante, pe-a cărui corp nu se regăsesc urmele ultimelor bătălii. O versiune care n-a fost nevoită să înoate din cele mai adânci ape ca să ajungă la suprafață. Toate astea te-au transformat. Ai crescut, ai evoluat, ai învățat. E momentul să lași așteptările deoparte și să nu te mai compari cu tine din trecut. E momentul să ai încredere în ce ai învățat și să nu te mai uiți în urmă. E momentul să lași iarba să crească acolo unde cândva erau doar buruieni. Viața are modul ei de a te învăța că e nevoie să te dezici de anumiți oameni, de anumite idealuri, de versiuni vechi ale tale care nu-ți mai folosesc la nimic. Nu te chinui să aprinzi focul la aragaz frecând două pietre între ele, nu? Se numește evoluția sinelui. Nu-ți fie teamă de ea. E ușor să te uiți în urmă și să-ți pui la îndoială deciziile, dar e absolut stupid să te pedepsești pentru ceva ce n-ai știut. Fiecare decizie pe care ai luat-o și fiecare om pe care l-ai iubit au fost ceea ce știai pe moment. Astăzi nu mai iubești la fel, nu mai gândești la fel și cu siguranță cel care ești astăzi ar fi făcut mai bine în trecut, doar că uiți că trebuie să trăiești în prezent.

Suntem în 23 decembrie 2017. Cred că alegerea de trăi clipa a fost cea mai bună decizie pe care aş fi putut s-o iau în acel moment. Noaptea petrecută împreună cu John a fost ca desprinsă din basme. Desigur, nişte basme cu homosexuali, dar basme. John părea venit dintr-o altă lume, una pe care n-am avut niciodată ocazia s-o cunosc. Sigur c-aş putea să mă folosesc de Dumnezeu aici şi să spun că el mi l-a scos în cale, dar pe lângă faptul că sunt ateu, cred că Dumnezeu are lucruri mult mai importante de făcut decât să-mi aleagă mie hândrălii. Cum ar fi... să ne pedepsească pe noi homosexualii. Glumesc. Sau nu? În fine, John şi-a făcut apariţia într-un moment poate nu foarte favorabil, însă cu siguranţă pentru ce aveam eu nevoie s-a nimerit la marele fix. După modul de căcat în care s-a comportat Mircea cu mine, cu toate că la început şi el părea trimisul lui Dumnezeu pe pământ, dar s-a dovedit a fi mai degrabă Lucifer în persoană, John părea, totuşi, că nu a venit să mă înveţe nicio lecţie. Sau am eu lecţiile gata învăţate, oare? Imposibil, că nu învăţ atât de repede. Plus că, unde mai e distracţia dacă nu repeţi aceeaşi greşală de mai multe ori?

După ce-a adormit John, asta evident după ce am făcut sex câteva ore, am stat să mă gândesc la ce ar trebui să fac mai departe. Trăieşte clipa, trăieşte clipa, dar până când? La un moment dat trebuie şi clipa aia fie să ducă undeva, fie să se termine. Mă gândeam c-ar fi mai bine să-i spun lui John că sunt într-o uşoară comoţie sufletească în momentul de faţă şi poate ar fi mai bine să stea departe de mine, că nu se ştie ce se poate întâmpla. Şi nu-mi era teamă, Doamne fereşte, că m-aş fi putut eu îndrăgosti, cât îmi era teamă c-o va face el. O fac

din nou, nu-i așa? Repet, cum spuneam, aceeași greșeală. Îndepărtez oamenii buni în favoarea celor de căcat. L-am îndepărtat pe Oliver, pe Matei îl țineam la distanță, lui Mihai nu prea i-am oferit timp împreună, iar acum urma să-l îndepărtez și pe John. Singurul în fața căruia am plecat capul a fost Mircea, putând să jur c-o să mi-l taie. Mă gândeam totodată că e mai bine așa, nu pot permite nimănui să mă iubească acum, poate peste două luni n-am să mai fiu, de ce i-aș face asta cuiva? Doar de dragul de a exista un văduv în urma mea, nu e cel mai bun motiv. Cu toate că-ntr-o formă sau alta poate fi interesant să te prezinți ca fiind văduv. Asta dacă ești nebun ca mine. Cu siguranță oamenii normali nu văd nimic interesant în asta, dar hei, e ok să fim diferiți și să avem percepții diametral opuse asupra vieții. Da' serios, nu e interesant să știi că un tip e văduv și să vrei să-l fuți ca să-i oferi consolare? Nu te face asta un om mai bun, mai cald, mai interesant? Nu spune lucruri despre tine? Lucruri bune, zic.

Doar că nu prea aveam lucruri bune de zis despre mine și cu siguranță nici despre situația în care îl puneam pe John. Cu toate că-ncerc să mă mint singur spunând că-i sunt indiferent din moment ce am interacționat doar câteva zile, știu foarte bine că atunci când e să te îndrăgostești, o faci din prima sau n-o faci deloc. Cel puțin așa funcționau lucrurile la mine și-mi era teamă că și la el funcționau la fel, însă nu puteam să nu mă bucur de priveliștea pe care o aveam, el ghemuit în pat în brațele mele într-un moment atât de intim, aș putea să spun că e chiar mai intim decât sexul. Îmi doream să-l fi cunoscut înaintea lui Mircea. Să fi plecat, dracului, la Londra înainte de tot circul ăla, să-mi fi arătat

orașul mai devreme, poate-l vedeam cu alți ochi. Poate m-aș fi îndrăgostit și eu. Știam, însă, că n-o să-l iubesc, nu așa cum îl iubeam pe Mircea, iar asta mă făcea să urlu înăuntrul meu, să înjur universul și toate galaxiile care par a conspira mereu împotriva mea. Cu toate că acum, dacă e să mă rezum la clipă, îi mulțumesc că mi-a rămas mie.

L-am trezit cu sărutări pe spate și strângându-l mai tare în brațe, s-a întors spre mine și-am știut din momentul ăla că privirea aia înseamnă lucrul de care mă temeam. E aceeași privire pe care o avea Oliver din momentul în care s-a îndrăgostit și mă făcea să mă simt ca într-o buclă. Îmi repetam în minte că trebuie să trăiesc clipa oricare-ar fi. Cu siguranță o să las în urma mea oameni care mă iubesc și care mă vor plânge, unul în plus sau în minus tot aia e, nu? Da' eram foarte amuzat de cum am plecat eu de la premiza că va suferi. Poate e atât de trecut prin viață încât dispariția mea să nu-i trezească niciun sentiment prea puternic. Deși, cred că-mi doaream să știu că va exista cineva care-mi va simți veșnic lipsa. Mi-o aminteam pe bunica și poveștile ei despre Bunu după mulți ani de la moartea lui. Vorbea iubire despre el și asta mi-aș fi dorit să se vorbească și de mine. Mă-ntrebam dacă va exista cineva vreodată care va veni și la mormântul meu să vorbească ore întregi cu mine.

- Neața, *sunshine!* mi-a șoptit el.
- Bună dimineața. Mă bucur că te-ai trezit. Abia așteptam să ne putem face planuri împreună.
- Ia spune, ce ți-ai dori tu să facem astăzi?
- Mi-aș dori să mergem în Hyde Park la târgul de

Crăciun, vreau să fim ca doi copii pentru o zi. Vreau să ne dăm în toate mașinăriile de acolo, să mâncăm vată de zahăr, să ne murdărim la gură cu ketchup dintr-un hot dog fierbinte, să ne facem poze cu Moș Crăciun în timp ce-i stăm în poală și-i spunem ce ne dorim de Crăciun.

— Sună foarte bine. De acord. Dar, acum, prefă-te că sunt eu Moșul. Ce ți-ai dori anul ăsta de Crăciun?

— Ceva ce n-am știut niciodată să fac. Să mă las iubit. Dar să mă las așa cum m-aș arunca pe spate cu încrederea că e cineva acolo să mă prindă. Genul ăla de lăsat. Fără să mă prefac. Să mă las iubit și să accept că merit să fiu iubit. Să-nțeleg asta, nu doar să mi se pară că înțeleg.

— Hmm... o dorință complicată. Nu vrei tu mai bine un inorog?

— Tu ce ți-ai dori anul ăsta de Crăciun?

— Mi-aș dori să te lași iubit.

Eram pregătit să fac asta, îmi doream atât de tare încât aș fi ținut și cu dinții de dorința mea. Era momentul să trăiesc și eram convins că, pentru cât avea să fie, John era acolo să mă facă să simt că trăiesc. Făcea deja asta și mai mult decât atât, lângă el dispărea teama de moarte. Poate că teama asta de moarte apare atunci când ne dăm seama că n-am trăit suficient, iar eu sigur nu trăisem suficient, dar aveam de gând ca atât cât mi-a mai rămas să fac să conteze.

Ne-am îmbrăcat binișor, era destul de frig afară și ploua la fel de mărunț ca-n seara în care am ajuns la Londra. Eram pregătiți să petrecem o zi întreagă în parc exact cum îmi doream, iar John era la fel de entuziasmat